

høvelse af Kolonialloven for alle ikke kommunale Anliggender. Det ærede Mindretal har for sit Bedkommende blandt Andet indvendt mod Lovforslaget, at det gjorde et Skaar i den Selvfærdighed, som Loven af 27de November 1863 havde givet Øerne. Jeg turde maasse smigre mig med, at det, at Lovforslaget jo holder Middelveien mellem den fuldstændige Ophevelse af den koloniale Selvfærdighed udenfor de rent kommunale Omraader og denne fuldstændige Solde hellig af Bestemmelserne i Loven af 27de November 1863 er et Legn paa, at Lovforslaget dog maasse har truffet det Rette. Det er en Sælfølge, forekommer det mig, at i samme Forhold, som man herhjemme maatte komme til den Erkjendelse, at Kolonierne ikke kunne magte den Opgave, som Kolonialloven har paalagt dem, og i samme Forhold som Statsmagten kommer til umiddelbart at gribe ind i Ordningen af og at overtage Udgifterne ved koloniale Styrelsesemner, som nu kun vedkomme Kolonialkasserne og Kolonialraadene, i samme Forhold maa nødvendigvis Koloniernes Selvfærdighed indskrænktes. Det har Lovforslaget selvfølgelig maattet iagttage for Militæruddigternes Bedkommende. Jeg drifter mig ikke til at paastaa, at dette første Skridt til Forandring af Kolonialloven af 27de November 1863 kan blive det Sidste; men jeg tror, at man i Dieblisset vil kunne nøies med den Forandring i Kolonialloven, som Lovforslaget foreslaar. Forfaavidt ærede Medlemmer af dette Thing maatte være af den Anskuelse eller Overbevisning, at man nødvendigvis maa komme til at gaa langt videre med Hensyn til Indskrænkning af Kolonialraadenes Myndighed, men at det her foreslaaede Skridt ikke vilde indlede, men tværtimod forhindre dette, skal jeg kun udtale, at efter min Overbevisning er en Frygt i saa Henseende aldeles ugrundet, navnlig for St. Croix's Bedkommende. Jeg tror, — og jeg vil sige til: desværre —, at det vil være meget længe, før St. Croix vil kunne nøge op igen til at faae en saadan selvbevidst Følelse af Kraft, af Evne til at staa paa egne Ben, at en yderligere Forandring i Kolonialloven for dens Bedkommende skulde være vanskelig at gennemføre. Forholdet har idetmindste hidtil været det, at Kolonialraadet langt mindre har sat Pris paa sin Myndighed end paa at faae Hjælp fra Moderlandet. Det er det Faktiske. Jeg vil gjentage, at jeg sætter Pris paa den Udtalelse af det ærede Mindretal, at det ogsaa nok kjender, at vi,

til en vis Grad ialtsald, ere ansvarlige for, at Ro og Orden bliver bevaret i Vestindien, og at vi, naar Koloniernes egne Kræfter ikke strække til, maa yde Hjælp fra den danske Statskæse. Naar det ærede Mindretal imidlertid har forment, at en saadan Hjælp, ialtsald foreløbig, kun burde ydes ved Bevilling paa Finansloven, skal jeg kun gjentage, hvad jeg allerede ved Sagens 1ste Behandling havde Anledning til at fremsøre, at man derved efter min Overbevisning ikke vilde opnaa det Væsentlige, det, der væsentligt skulde opnaas ved Vedtagelsen af Lovforslaget, nemlig en fuld og ren Erkjendelse fra den danske Statsmagts Side af, at den er ansvarlig for Opretholdelsen af Ro og Orden i Vestindien, idet jeg holder mig overbevist om, at intet Mindre end en saadan fuld og ren Anerkjendelse vil være istand til at bringe den Tryghed tilveie i Vestindien, som er den absolut nødvendige Betingelse for, at dygtige Kræfter, baade aandelige Kræfter og Kapital, skulde vove sig til at virke derude, og uden det er alt Andet omsonst. Ved at erstatte dette Lovforslag med en blot Pengebevilling vilde man ikke alene forspilde, hvad jeg nys angav som det Nødvendige af det Nødvendige, nemlig at bringe Tryghed og Tillid tilveie, men man vilde ogsaa derved forhindre, at en nødvendig Omorganisation af den vestindiske Hærstyrke finder Sted. Den ærede Ordfører har allerede meget rigtigt og meget stærkt angivet, at det ikke alene kommer an paa Tallet, men ogsaa paa Brugbarheden af de Soldater, det Militær, som bliver anbragt derude, og at Brugbarheden af disse Individuer vil meget væsentligt staa i Forhold til de Bestemmelser, der tilveiebringes, angaaende disse Individuers Tjenesteforhold og, jeg tør ogsaa tilføie, deres Forpleining. Det ærede Mindretal har ment, at man vilde kunne tilveiebringe denne Sikkerhed for Bevarelse af Ro og Orden paa St. Croix, som ogsaa Mindretallet erkjender for at være nødvendig, paa en langt billigere Maade ved at benytte Indspøte til Soldater og — som jeg formoder — ogsaa til Politibetjente. Jeg tror, at det ærede Mindretal svæver i Wildfarelse. Jeg tror, at det ikke vil være muligt ved Negerfoldater og Negerpolitibetjente, selv om deres Tal var to, tre, fire eller fem, saa stort, som den Hærstyrke, her er foreslaaet, at give nogen Betryggelse for Liv og Eiendom, der nærmede sig til, hvad en Gaandsfuld hvide Soldater formaa at yde. Det ligger ganske simpelt deri, at den Befolkning, fra hvem For-